

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1375/05
06.07.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник ГГ, адвокат, ради опозива уговора о поклону и утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 12589/03 од 14.9.2004. године, у седници одржаној дана 06.7.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж. бр. 12589/03 од 14.9.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Четвртог општинског суда у Београду П. бр. 2416/01 од 18.2.2003. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је опозван уговор о поклону стана, ближе описаног у овом ставу, са помоћним просторијама, закључен дана 21.7.1997. године између тужиље као поклонодавца и туженог ББ, као поклонопримца, оверен код Четвртог општинског суда у Београду О бр. 6519/97 од 21.7.1997. године, те је утврђено да исти не производи правно дејство. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је утврђено да је ништав и да не производи правно дејство уговор о поклону стана, ближег описаног у овом ставу, закључен дана 01.6.2001. године између тужених ББ, као поклонодавца и ВВ, као поклонопримца, овереног код Четвртог општинског суда у Београду Ов. бр. 6870/01, а ставом трећим изреке обавезан је тужени ББ да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 41.900,00 динара у року од петнаест дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Одлучујући о жалби тужених, Окружни суд у Београду је пресудом Гж. бр. 12589/03 од 14.9.2004. године одбио као неосновану жалбу тужених и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене пресуде Окружног суда у Београду, тужени ББ је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу овлашћења из чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП на коју тужилац у ревизији указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности, у складу са изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Због битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 1. ЗПП, не може се изјавити ревизија ако је учињена у поступку пред првостепеним судом а другостепени суд је оцењујући жалбене наводе, у образложењу пресуде, дао довољне разлоге, које су од одлучног значаја за доношење правилне одлуке.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да су тужила и тужени ББ били у браку од ____ године до ____ године и да им се у браку родило двоје деце. Даном 21.7.1997. године тужила и тужени су закључили уговор о поклону спорног стана и исти оверили код Четвртог општинског суда. Након закључења наведеног уговора погоршали су се односи између тужиље и првотуженог, који су до тада били складни, тако што је првотужени почео да вређа, понижава и туче тужиљу. Тужила је због таквог понашања првотуженог даном 15.5.2001. године поднела тужбу за развод брака. Даље је утврђено да је првотужени предметни стан 01.6.2001. године поклатио кћерки из ранијег брака друготуженој ВВ.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиље, а за такву одлуку су дали ваљане разлоге које прихвата и Врховни суд.

Ово стога што се понашање туженог ББ, након закључења уговора о поклону између њега и тужиље, може окарактерисати као груба неблагодарност, имајући у виду све околности овог конкретног случаја,

што доводи до закључка да је првотужени таквим својим понашањем грубо повредио правило морала и добрих обичаја, пре свега она на којима почива однос између поклонодавца и поклонопримца.

Правилно су нижестепени судови закључили да је уговор о поклону спорног стана закључен између првотуженог и друготужене ништав и да не производи правно дејство, јер је исти закључен након што је тужиља поднела тужбу за развод брака и тужбу за опозив уговора о поклону, што доводи до закључка да је постојала намера да се тужиљи онемогући повраћај учињеног поклона, односно стана, при чему овом уговору недостаје основ, који се код добротиних уговора састоји у намери даривања, што је узрок ништавости уговора о поклону у смислу одредбе чл. 52. Закона о облигационим односима.

Наводима ревизије оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања и анализирају се изведени докази, а са ког разлога се према одредби чл. 385. ст. 3. ЗПП ревизија не може изјавити, па исти нису били предмет оцене Врховног суда.

Са наведеног, Врховни суд је применом одредбе чл. 393. ЗПП у вези одредбе чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04) одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

вг